

[Justitsministeren.]

at det ingenlunde må betragtes som en underkendelse af afgørelser truffet tidligere eller under andre omstændigheder, som udtryk for nogen tilsigtet bagklogskab, når jeg efter alt, hvad der nu har foreligget for mig de sidste dage, ikke helt eller på alle punkter har kunnet følge den tidligere argumentation, hvilket også visse nye oplysninger har øvet indflydelse på.

Den ærede ordfører for forespørgerne vil sikkert undskylde mig, at jeg taler mere nøgternt, i modsætning til ham, som naturligt er efter temperament, og holder mig til denne sag alene og dens fakta.

I mine to sidste forgængeres tid har der jo været foretaget mange undersøgelser af Löppkes forhold, og der foreligger også forskellige redegørelser om sagen, således som den efterhånden havde udviklet sig efter hans genansættelse på Lyac.

Hele dette omfattende materiale har jeg nu haft lejlighed til at sætte mig ind i, ligesom jeg naturligvis har modtaget forskellige henvendelser og ført forskellige forhandlinger også med de faglige ledere. Desuden har jeg ladet foretage nogle supplerende politiundersøgelser.

Efter det kendskab, jeg således har fået til denne sag, kan jeg straks sige, at jeg ikke ser mig i stand til at imødekomme de ærede forespørgere deri at fratage Löppke hans arbejdstilladelse her i landet.

Löppke, der er 58 år gammel, kom hertil i 1922, altså for 28 år siden, da Accumulatorfabrikken, der nu kaldes Lyac, skulle bruge ham som teknisk sagkyndig ved igangsætningen af det nyoprettede foretagende. Et par år efter kom Löppkes hustru, der er tysk født, herop. I ægteskabet er der 2 børn. De havde gået i Sct. Petri Skole, er altså forsåvidt opdraget på tysk, og var medlemmer af Hitlerjugend, der havde særlig tilknytning til denne skole. Den ældste søn blev indkaldt som tysk soldat, men har efter krigen fået lov at vende tilbage til sit hjem.

Der var ikke før besættelsen rejst nogen klage over familien Löppkes forhold. Nogen tvivl har der dog ikke været om, at Löppke stadig følte sig som tysk, og det samme kan formentlig siges om familien. Löppke søgte i 1937 og i 1938 dansk indfødsret, men fik afslag, første gang, såvidt jeg kan se, med den begrundelse, at hans hustru ikke havde været tilstrækkelig længe her i landet, anden gang med den begrundelse, at børnene gik i tysk skole, hvilket ikke syntes at tyde på, at familien havde særlig interesse i at blive omplantet til en anden nation.

Så kom besættelsen, og det gik da Löppke, som det gik en stor del af de her fastboende tyskere, at deres tyskshed fik en understregning både i ord og i gerning. Löppke selv blev indkaldt til tjeneste som noteinsatzpflichtig i 1942 eller 1943, som gammel underofficer blev han gruppefører. Denne indkaldelse medførte tjeneste i uniform en å to aftener om ugen, og der er, efter hvad jeg kan se af denne sag, ingen tvivl om, at han har udført denne tjeneste med tysk grundighed og daværende tysk militærbegejstring. Fru Löppke arbejdede — som en række andre tyske kvinder her under besættelsen — i den tyske brevcensur, og hun var medlem af Frauenschaft under besættelsen.

Löppke har nægtet at have været medlem af nazistpartiet, og det er heller ikke påvist, at han har været det. — Desuden oplyses det, at han var katolik.

Der har i denne forbindelse været fremdraget forskellige eksempler på, at Löppke skulle have vist sig som særlig aggressiv; således har det været fremme, at han skulle have fremsat trusler overfor en arbejder — Ejner Andersen — på Lyac om deportation til Tyskland. De var sammen på fabrikken fra 1929 til 1945. Engang under besættelsen — forklarer Ejner Andersen ved et forhør 18. november 1949 — kom Löppke meget ophidset hen til ham og sagde, at Andersen skulle have bagtalt ham, og at han derfor skulle tage sig i agt, for nu kom der nye tider i Danmark, og han kunne godt få Andersen hen et sted, hvor der ikke var så godt at være. Andersen mærkede dog ikke til nogen forfølgelse senere i den anledning fra tyskerne, og han har forklaret, at han overhovedet ikke kendte noget tilfælde, hvor Löppke ved direkte henvendelse til tyskerne eller på anden måde efter hans opfattelse havde søgt at skade nogen. På samme måde har tillidsmanden på Lyac, Møller-Jensen, der har kendt Löppke fra 1934, sagt ved samme forhør, 15. november 1949, at han ikke kunne anføre nogen bestemt handling eller optræden fra Löppkes side, hvorved denne havde skadet nogen dansk.

Der foreligger dog en enkelt oplysning om, at Löppke havde forbindelse med en tysk dame, fru Gehrke, der nogle år før krigen kom hertil som politisk flygtning sammen med sin mand. Denne sidste blev i september 1940 taget af tyskerne her og idømt 4 års tugthus som antinazist, hvor-efter han blev sendt i koncentrationslejr. Löppke kom til hende i anledning af forskellige indsamlinger. Han blev bekendt